Έφερα τον δρόμο
κοντά μου
κι άρχισα να περπατώ,
όταν θυμήθηκα
πως είχα αφήσει
την αναπνοή μου
στο συρτάρι..

Σ' ένα ξεχασμένο φάκελο
με αναμνήσεις..

Ανέβηκα στα χαλάσματα
κι έφτιαξα τη μνήμη
της επόμενης μέρας
για να φυλαχτώ
από το κακό…

Όταν ίδρωσα
από την προσπάθεια
είπα.. χαλάλι..
και έπεσα στο ποτάμι
να ξεπλυθώ
και πνίγηκα..

Τώρα..
πνιγμένος
και ταλαιπωρημένος
περιμένω το τέλος
για να ξεκινήσω
από την αρχή
στο σωστό δρόμο
τούτη τη φορά...

Να πάρω το μονοπάτι
που έχει σκαρφαλώσει
στην κορυφή
για ν' αποφύγω
τις περιπέτειες…
τις καθυστερήσεις..
τις σαθρές γέφυρες
με τα σπασμένα σκαλοπάτια..
τις ταλαιπωρίες..
την οδύνη
του πόνου..
την άσκοπη σπατάλη του χρόνου..
και το ξόδεμα
μιας ολόκληρης ζωής…

χαμένης…

Τώρα
κάθομαι εδώ
στον καναπέ για να θωρώ
στο παραθύρι τ' ανοιχτό
προσμένοντας την άφιξη
της νέας **Ειμαρμένης…**

όμως..

καρδιάς - κτύπους - ασθμαίνουσας
πόσο να περιμένεις ?..

Νίκος Στυλιανού

Logoclub 10/2017